

Arrest

nr. 205 062 van 7 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2018 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat F. VAN DER SCHUEREN en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren op [...]1988.

Op 12 oktober 2011 diende verzoeker een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) in.

Op 9 februari 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Diezelfde dag werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Tegen deze beslissingen diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), dat bij arrest nr. 193 986 van 20 oktober 2017 het beroep verwierp.

Op 20 juni 2012 diende verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 30 januari 2013 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk.

Diezelfde dag besloot de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 18 mei 2017 diende verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van zijn broer, dhr. M. A., van Nederlandse nationaliteit.

Op 17 november 2017 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.05.2017 werd ingediend door:

Naam: A. Voornaam: E. H. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: [...]1988 Geboorteplaats: F.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 18.05.2017 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde A. M., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- 'attestation de parente' n° 347/2016 dd. 19.09.2016 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon in Marokko op hetzelfde adres woonachtig waren: echter, dat betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Betrokkene verblijft reeds meerdere jaren in België, de referentiepersoon is sedert 22.08.2016 in België gevestigd, komende van Rotterdam (Nederland). Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aan vraag tot gezinshereniging kan dus geen sprake zijn.

- 'attestation de charge de famille' n°201/2017 dd. 07.06.2017 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon: echter, uit dit attest blijkt niet op basis van welke concrete gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste wordt genomen door zijn broer, zodat het voorgelegde attest dan ook beschouwd wordt als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan

worden uitgesloten, en de inhoud niet afdoende wordt gestaafd door de voorgelegde documenten, kan het niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- attesten dd. 13.06.2017 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Brussel
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene dd. 11.01.2007, 16.03.2007, 12.11.2007, 08.01.2008, 06.02.2008, 15.02.2008, 03.03.2008, 14.04.2008, 13.06.2008, 01.07.2008: echter, deze stortingen zijn onvoldoende recent. Er dient tevens opgemerkt te worden dat, gelet dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij in deze betrokkene periode onvermogen was, niet afdoende is aangetoond dat betrokkene op deze bedragen was aangewezen om in zijn onderhoud te voorzien.
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene dd. 12.08.2015, 20.11.2015, 18.01.2016, 18.02.2016, 05.04.2016, 15.04.2016, 18.05.2016, 01.06.2016, 18.06.2016, 23.06.2016, 27.06.2016, 19.07.2016, 15.08.2016: echter, deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België (zie het geheel van de gegevens van het administratie dossier van betrokkene), en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- positieve woonstcontrole dd. 03.06.2017
- arbeidsovereenkomst (Wellink) dd. 18.09.2000 op naam van de referentiepersoon; arbeidsovereenkomst (GOM) dd. 01.09.2010 op naam van de referentiepersoon; arbeidsovereenkomst (Asito) dd. 27.12.2015 op naam van de referentiepersoon; bijbehorende loonfiches voor de weken 13 — 28 / 2017 (Wellink), de maanden juni — augustus 2016 (GOM) en de maanden mei - juli 2017 (Asito)

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 20.05.2017 in België officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering

van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 52, § 4 en 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 42 en 47/2 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“Dat art. 47/2 als volgt luidt: [...]

Dat verzoeker uit deze bepaling afleidt dat de bepalingen zoals vermeld in hoofdstuk I inzake de Unieburgers en hun familieleden van toepassing zijn waaronder art. 42 van de Vreemdelingenwet.

Dat art. 42 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt: [...]

Artikel 42§1 van de vreemdelingenwet bepaalt aldus dat het recht op verblijf zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend.

Artikel 52§4, 5de lid van het KB Vreemdelingen bepaalt dat indien de Minister het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald in artikel 42 van de wet, de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geeft.

Artikel 119 van het KB Vreemdelingen bepaalt dat [...] Dat verzoeker meent dat verwerende partij zich niet gehouden heeft aan de termijn zoals vermeld in artikel 42 Vreemdelingenwet.

Op 23/11/2017 bood verzoeker zich aan bij de dienst vreemdelingenzaken te Brussel omdat de termijn van zes maanden voor het nemen van een beslissing in verband met zijn verzoek tot verblijf was verstreken.

Na nazicht door ambtenaar N. V. bleek dat er geen negatieve beslissing werd genomen.

Verzoeker werd in het bezit gesteld van een bijlage 15 waarin bevestigd wordt dat hij zich aangeboden heeft om zijn elektronisch vreemdelingenkaart af te halen.

Er werd aldus geen weigeringsbeslissing meegedeeld. Integendeel, verzoeker heeft 240 € betaald en pasfoto's afgegeven. Er werd hem meegedeeld dat hij binnenkort zijn verblijfskaart kon komen afhalen. Deze F kaart werd echter niet afgeleverd.

Op 9 december 2017 werd hij in het bezit gesteld van een beslissing weigering verblijf met bevel van 17/11/2017.

De raadsman van verzoeker heeft onmiddellijk het volledige dossier opgevraagd bij DVZ Openbaarheid van Bestuur. Dit om zeker te zijn van het feit dat er tijdig een beslissing werd genomen en dat deze beslissing tijdig werd overgemaakt aan het bevoegde gemeentebestuur.

Op dinsdag 19 december 2017 mocht de raadsman het volledig dossier ontvangen doch zonder enig bewijsstuk dat de weigeringsbeslissing tijdig werd opgemaakt en overgemaakt aan het bevoegde gemeentebestuur.

Er werd opnieuw contact opgenomen met de Dienst Openbaarheid van bestuur waarin uitdrukkelijk werd verzocht om het volledige dossier over te maken en meer bepaald het bewijs van tijdige verzending naar het bevoegde gemeentebestuur.

Ambtenaar B. S. van de dienst Openbaarheid van bestuur heeft gedubbelcheckt en bevestigd dat het integrale dossier werd overgemaakt.

De gevraagde stukken zijn niet aanwezig in het administratief dossier.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat de weigeringsbeslissing niet tijdig werd opgemaakt minstens niet tijdig werd overgemaakt aan het bevoegde gemeentebestuur. Ondanks het feit dat de weigeringsbeslissing aangeeft te zijn opgemaakt op 17/11/2017 ligt er geen enkele bewijsstuk voor dat dit effectief het geval was.

Dit temeer daar verzoeker zich op 23/11/2017 heeft aangemeld op het gemeentebestuur. Ambtenaar N. V. heeft na nazicht bevestigd (sic) dat er geen weigeringsbeslissing werd genomen en is dan ook overgegaan tot de afgifte van een bijlage 15. Verzoeker heeft 240 € betaald en zijn pasfoto's afgegeven.

Er werd hem meegedeeld dat hij binnenkort zijn verblijfskaart kon komen halen.

Er is geen enkele geldig denkbare wettige reden waarom de weigeringsbeslissing van 17/11/2017 niet aan verzoeker ter kennis is gebracht op 23/11/2017. Dit was ondertussen zes dagen na de vervaltermijn van zes maanden.

Verzoeker kan dan ook niet anders dan besluiten dat er op 23/11/2017 nog geen beslissing was genomen.

Overeenkomstig artikel 52§4, 5de lid van het KB Vreemdelingen dient de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een verblijfskaart af te geven indien er geen enkele beslissing werd genomen binnen de termijn bepaald in artikel 42 Vreemdelingenwet.

Om zeker te zijn werd het administratief dossier opgevraagd bij de Dienst Openbaarheid van Bestuur.

Het integraal dossier werd overgemaakt doch zonder enig bewijsstuk dat de weigeringsbeslissing werd opgemaakt op 17/11/2017 en werd overgemaakt aan het bevoegde gemeentebestuur op 17/11/2017.

De bestreden beslissing werd aldus laattijdig genomen door verwerende partij.

Alleszins zijn in casu ook het rechtzekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel geschonden daar verzoeker ervan kan uitgaan dat een beslissing die aan een termijn is gebonden en die zou aanwezig zijn geweest bij de dienst vreemdelingenzaken te Brussel, binnen die gebonden termijn aan hem ter kennis wordt gebracht.

De rechtszekerheid impliceert dat aan een termijn gebonden beslissingen ook binnen die termijn ter kennis worden gebracht, daar dit anders de deur openzet voor grote rechtsonzekerheid daar de rechtsonderhorige anders geen enkele controle kan uitoefenen op het nemen van tijdige beslissingen door de administratie.

In verband met het rechtzekerheidsbeginsel stelt Opdebeek:

'In de rechtspraak wordt vrij algemeen aangenomen dat de rechtszekerheid een algemeen rechtsbeginsel is waaraan zowel het regelgevende als het individuele overheidsoptreden kunnen worden getoetst. ... Die toepassing zal niet zelden gebeuren in samenhang met andere behoorlijke regels, waarbij een schending van het rechtzekerheidsbeginsel evenzeer zal kunnen worden uitgelegd als een schending van andere beginselen van behoorlijk bestuur die betrekking hebben op onder meer de ... kennisgeving van de bestuurlijke beslissing.'

(I. Opdebeek, *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Die Keure Brugge, 2006, p. 316 en p. 318).

De kennisgeving van de bestreden beslissing bijna één maand later en de niet-kennisgeving ervan op de laatste dag van de termijn of op de dag dat men zich aanbiedt op het gemeentebestuur is een evidente schending van het rechtzekerheidsbeginsel.

In verband met het vertrouwensbeginsel stelt Opdebeek:

'De burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan... Het aldus omschreven vertrouwensbeginsel vormt een aspect van het ruimere beginsel van rechtszekerheid en geniet als zodanig erkenning in de rechtspraak van het Hof van Cassatie en de Raad van State, maar ook in die van het Arbitragehof.'

(I. Opdebeek, *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Die Keure Brugge, 2006, p. 320).

De afgifte van de bijlage 15 op 23/11/2017 en de toezegging aan verzoeker op 23/11/2017 dat hij zijn verblijfskaart kon komen afhalen, kan niet ongedaan gemaakt worden zonder schending van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker is in de waan geweest dat hij recht had op een verblijf in België van meer dan drie maanden op basis van de afgifte van de bijlage 15 en de niet kennisgeving van de bestreden beslissing. Dit zeker nadat verzoeker het administratief dossier integraal mocht ontvangen van de Dienst Openbaarheid van bestuur en er geen bewijzen voorliggen van het nemen van tijdige beslissingen door de administratie."

Het rechtzekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De naleving van deze beginselen wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/2 en 42, § 1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52, § 4, 5^e lid en artikel 119 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1”

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.”

Artikel 52, § 4, 2^e lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Artikel 119, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Telkens wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan hetzij tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt, hetzij tot afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning of van om het even welk verblijfsdocument, dient het een document overeenkomstig het model van bijlage 15, af te geven.”

Verzoeker meent dat in casu de termijn van zes maanden werd overschreden door de gemachtigde zodat hem een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moest worden afgegeven. Hij stoelt zich hiervoor op het feit dat hem op 23 november 2017 door de stad Brussel een bijlage 15 werd afgegeven en dit na nazicht van ambtenaar N.V. die vaststelde dat nog geen beslissing tot weigering van verblijf werd genomen. Op 9 december 2017 werd hij dan toch in het bezit gesteld van de thans bestreden beslissing. De raadsman nam vervolgens contact met de dienst Openbaarheid van bestuur om op basis van het administratief dossier te controleren of er een reden kan vastgesteld worden waarom de weigeringsbeslissing van 17 november 2017 niet aan verzoeker ter kennis is gebracht op 23 november 2017 toen hij zich ging aanmelden bij de stad Brussel. Hij meent dat het dossier geen stuk bevat waaruit blijkt dat de weigeringsbeslissing van 17 november 2017 werd overgemaakt aan de gemeente op 17 november 2017.

De Raad erkent dat het vreemd is dat een beslissing die genomen is op 17 november 2017 en waarvan de burgemeester van de stad Brussel middels een schrijven van 17 november 2017 op de hoogte werd gebracht, stuk dat zich in het administratief dossier bevindt, toch niet kon gevonden worden door de ambtenaar van de stad Brussel op 23 november 2017. De kennisgeving van de bestreden beslissing is ook bijzonder laat gebeurd, nl. op 9 december 2017. Toch kan verweerder in de nota gevolgd worden dat het verkeerdelijk afgeven door de gemeente van een bijlage 15, niet inhoudt dat verzoeker toch een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden. Dit stuk steunt immers niet op een onderliggend recht. Er anders over oordelen zou inhouden dat de gemachtigde zich tot twee maal toe schuldig heeft gemaakt aan schrijftvervalsing, zowel wat betreft de datum op de beslissing als wat betreft de datum op de brief gericht aan de burgemeester. Hiervan liggen geen afdoende bewijzen voor. De Raad gaat ervan uit dat de beslissing op 17 november 2017 werd genomen en dus op de valreep tijdig.

Verzoeker meent met verwijzing naar het rechtszekerheidsbeginsel en de invulling door Opdebeek, die erop wijst dat het rechtszekerheidsbeginsel kan betrekking hebben op de kennisgeving van de bestuurlijke beslissing, dat aan termijn gebonden beslissingen ook binnen die termijn ter kennis moeten worden gebracht. Hij meent dat de kennisgeving bijna een maand later en de niet-kennisgeving op de laatste dag van de termijn of op de dag dat hij zich aanbood op het gemeentebestuur een evidente schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel.

Ook al kan moeilijk ontkend worden dat de rechtszekerheid erbij zou gebaat zijn met een vereiste dat de beslissing ook moet ter kennis gebracht worden binnen de vervaltermijn van zes maanden, vindt dit in

geen enkele wetsbepaling steun. De Raad stelt vast dat artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet voorziet in een vervaltermijn die inhoudt dat de laattijdige kennisgeving van een tijdig genomen beslissing recht geeft op de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De Belgische wetgever heeft, in artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit, wel een vervaltermijn voorzien, doch enkel in de situatie dat "geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de wet". De Belgische wetgever heeft er hierbij aldus expliciet voor geopteerd om de vervaltermijn, bij overschrijding waarvan de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven, enkel te laten spelen indien binnen een termijn van zes maanden geen enkele beslissing werd genomen, doch deze niet uit te breiden tot de situatie waarin de beslissing niet binnen de termijn van zes maanden ter kennis werd gebracht (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Ten overvloede blijkt ook dat advocaat-generaal Bot in de zaak C-246/17 Ibrahima Diallo t. België in zijn conclusies het Hof van Justitie adviseert op de vraag te antwoorden dat de beslissing enkel moet genomen worden binnen de termijn van zes maanden, maar dat de kennisgeving later kan volgen.

Op grond van het rechtszekerheidsbeginsel kan de Raad niet contra legem aannemen dat de kennisgeving van de beslissing toch binnen de termijn van zes maanden moet gebeuren.

Wat betreft het vertrouwensbeginsel meent de Raad dat ondanks de verkeerde afgifte van de bijlage 15 verzoeker toch niet kan voorhouden dat er sprake is van een concrete belofte of toezegging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij het verblijfsrecht zou verwerven. Een schending van het vertrouwensbeginsel blijkt niet.

Een schending van de artikelen 52, § 4 en 119 van het Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 42 en 47/2 van de Vreemdelingenwet of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Dat verwerende partij ondermeer het volgende stelt:

"bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene dd. 12/08/2015, 20.11.2015, 18/01/2016, 18/02/2016, 05/04/2016, 15/04/2016, 18/05/2016, 01/06/2016, 18/06/2016, 23/06/2016, 27/06/2016, 19/07/2016, 15/08/2016:

echter de stortingen vanaf maart 2010 dateren van na de aankomst van betrokkene in België (zie het geheel van de gegevens van het administratief dossier van betrokkene), en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.)

Dat verzoeker in eerste instantie opmerkt dat deze motivering niet klopt. In 2010 tot 2013 heeft hij inderdaad op het Belgisch grondgebied verbleven. Echter sinds 2013 is hij teruggekeerd naar zijn land van herkomst en hij is België terug binnengekomen in september 2016 op basis van een visum uitgereikt door de Franse autoriteiten (zie stuk 2).

De bestreden beslissing is dan ook niet correct gemotiveerd. Verwerende partij is niet zorgvuldig te werk gegaan.

De bestreden beslissing dient om deze reden al te worden vernietigd.

Daarenboven stelt verzoeker dat het begrip "land van herkomst" cruciaal is ter beoordeling van de aanvraag.

Dat verwerende partij dit begrip veel te eng interpreteert.

Dat verwerende partij in zijn wetsontwerp volgende toelichting gaf bij de invoering van art. 47/1

Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de "andere" familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*

- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen. Over deze "andere" familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: "(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., le lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens "vergemakkelijkt" in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)"

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het gehaal van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven ("kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie"). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I van Titel II.

Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

- a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven

Dat de voorbereiden werken uitdrukkelijk verwijzen naar het Arrest Rahman² van het Europees Hof van Justitie 5 september 2012.

Dat in dit arrest het begrip "land van herkomst" ter sprake komt.

Het arrest stelt in zijn overweging nr 31 hierover het volgende stelt:

31. Zoals de advocaat-generaal in de punt en 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst" aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst" in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste" van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat de conclusie van de Advocaat Generaal duidelijker is voor wat betreft de familieleden die in hetzelfde gezin wonen:

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft. ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste" niet van de werkings sfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

91. De familieleden wiens binnenkomst en verblijf de lidstaten moeten vergemakkelijken, zijn volgens artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 namelijk diegenen die „in het land van herkomst" ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het primaire verblijfsrecht geniet. Uit de formulering van deze bepaling volgt niet dat de algemene bewoordingen „land van herkomst", waarmee zowel lidstaten als derde landen worden bedoeld, alleen betrekking hebben op de lidstaat van de Unie waaruit de burger van de Unie komt, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Daarenboven tonen sommige taalversies aan dat het begrip „land van herkomst" noodzakelijkerwijs betrekking heeft op de familieleden en niet op de burger van de Unie.(48)

Dat het begrip "land van herkomst" wel degelijk België kan zijn. Immers de vraag of de afhankelijkheidsrelatie reeds bestaat in land van nationaliteit of oorsprong is iets helemaal anders dan het land van herkomst.

Terecht stelt men dat het land van herkomst dan ook het land is waar men verblijft op het ogenblik dat men de aanvraag verblijf indient.

In die stelling zijn de geleverde stukken van verzoeker wel degelijk pertinent.

Verwerende partij kan dan ook niet de voorgelegde geldstortingen van 2015 tem 2016 naast zich neerleggen op basis van dergelijke motivering. Deze geldstortingen zijn regelmatig en voldoende en tonen aan dat verzoeker al jaren financieel volledig onderhouden wordt door zijn broer.

De motivering van verwerende partij dat deze stortingen niet in aanmerking worden genomen daar zij dateren van na de aankomst in België is in eerste instantie al niet correct (daar verzoeker zich wel degelijk in Marokko bevond) en is bovendien in strijd met artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

De motivering van verwerende partij is absoluut niet pertinent en onjuist.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In zijn tweede middel wijst verzoeker er vooreerst op dat de motieven foutief zouden zijn wat betreft de geldstortingen van de referentiepersoon ten gunste van de betrokkene tussen 12 augustus 2015 en 15 augustus 2016. De gemachtigde stelt dat deze stortingen dateren van na de aankomst van verzoeker in België terwijl verzoeker voorhoudt dat hij in 2013 is teruggekeerd naar zijn land van herkomst en in België terug is binnen gekomen in september 2016 op basis van een visum afgeleverd door de Franse autoriteiten. Hij verwijst hierbij naar stuk 2. De Raad moet echter met verweerder vaststellen dat “stuk 2” de bijlage 15 betreft afgegeven door de stad Brussel op 23 november 2017 dat op generlei wijze betrekking heeft op een Frans visum of een afwezigheid van het grondgebied of terugkeer naar Marokko. Ook geen enkel ander stuk in het administratief dossier wijst hierop. Integendeel, het administratief dossier bevat bewijzen van geldstortingen aan verzoeker op een adres in Anderlecht in de periode van april tot augustus 2016. Ook al is het vermelde adres op de uittreksels van Western Union niet echt een bewijs dat verzoeker ook effectief in Anderlecht woonde, kan hieruit in elk geval ook niet blijken dat verzoeker zich in Marokko bevond.

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde door impliciet doch zeker te stellen dat België niet het land van herkomst van verzoeker is, het begrip ‘land van herkomst’ veel te eng interpreteert. Verzoeker verwijst in deze naar het arrest Rahman en de conclusie van de advocaat-generaal.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna verkort de Burgerschapsrichtlijn).

Deze bepaling luidt als volgt: “Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving. De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het VWEU.

Zoals verzoeker zelf aanhaalt, kan in dit kader vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman: “31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus

moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (eigen onderlijning)

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (§ 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia: “20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, § 36).

In tegenstelling tot wat verzoeker meent te kunnen stellen, blijkt uit geen van de voormelde arresten dat het “gastland” en het “land van herkomst” hetzelfde land kunnen zijn. Het land van herkomst is het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft dus inderdaad niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich bevindt.

Er kan niet vastgesteld worden dat verweerder het begrip 'land van herkomst' te eng heeft geïnterpreteerd, het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde impliciet doch zeker vraagt dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land, dan het gastland in casu België, om te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid wordt gecreëerd.

Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat uit §§'n 35 tot 37 van de conclusie van de advocaat-generaal waar verzoeker uitvoerig naar verwijst, blijkt dat, ook al heeft artikel 3, 2 van de Burgerschapsrichtlijn ook als tweede doelstelling het bevorderen van de eenheid van het gezin in ruime zin, de eerste doelstelling erin bestaat het vrij verkeer van de burger van de Unie te vergemakkelijken. "Het recht op gezinshereniging [wordt] beschouwd als het logische gevolg van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, uitgaande van de idee dat deze kan ontmoedigd worden om vrij van de ene lidstaat naar de andere te reizen indien zijn familieleden niet met hem mee kunnen reizen. De gezinshereniging wordt dus op indirecte wijze "bij ricochet" beschermd, wegens de afbreuk die zou kunnen gedaan worden aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie" zoals verzoeker zelf onderstreept. In casu betekent dit dus in principe dat de eerste vraag zich opwerpt of de Nederlandse broer van verzoeker werd ontmoedigd om zich vrij in België te vestigen omdat aan verzoeker geen gezinshereniging met hem is toegestaan. Of indien de situatie van afhankelijkheid zou ontstaan zijn nadat de broer van verzoeker zich in het gastland België heeft gevestigd, en verzoeker geen gezinshereniging in België verkrijgt, dit hem ertoe zou dwingen niet langer te genieten van zijn recht op vrij verkeer. Dit is in casu niet opgeworpen, noch aangetoond.

Een schending van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij licht zijn derde middel toe als volgt:

"Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

[...]

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan: [...]

Deze artikelen vormen een omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38 in de nationale wet. Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord, onder andere van zij die ten laste zijn of die deel uitmaken van het gezin van de EU onderdaan. Verzoeker deed een aanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij zich in die situatie herkende. Hij bracht het bewijs deel uit te maken van het gezin van zijn broer en hij toonde aan ten laste te zijn van hem.

De motivering van de beslissing tot weigering van verblijf getuigt van een ongeoorloofde uitbreiding van voorwaarden van de gezinsherenigingsrichtlijn - met name het vergemakkelijken van verblijf van familieleden van Unieburgers in de ruime zin van het woord.

Gedaagde meent dat er niet voldoende is aangetoond dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin of ten laste was van de referentiepersoon in "het land van herkomst". Deze motivering is totaal in tegenspraak met de eerder geciteerde toepasselijke artikels uit de Vreemdelingenwet: verzoeker heeft namelijk wel degelijk met de meest passende middelen de feitelijke situatie van 'ten laste zijn van de Unieburger' aangetoond.

2.

In de bestreden beslissing is er een onevenwicht zonder redelijke grondslag tussen de voorgelegde bewijsstukken in het dossier en de beslissing die Dienst Vreemdelingenzaken op basis daarvan meende te nemen. Het redelijkheidsbeginsel is in de bestreden beslissing geschonden.

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. " (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit die vastgestelde onredelijkheid vloeit ook een schending van de materiële motiveringsplicht voort. Het is voor verzoeker niet eens mogelijk is om de reden te begrijpen die aan de basis ligt van de genomen beslissing, zoals nochtans is bepaald in onder meer artikel 3 van de motiveringswet van 29 juli 1991 en de rechtspraak van de Raad van State.

"Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

In het arrest nr. 28.074 van 28 mei 2009 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)."

De geleverde stukken worden door gedaagde beoordeeld als onvoldoende daar er niet Van worden onderzocht of het gaat om een werkelijke tenlasteneming.

Verzoeker verwijst voor een interpretatie naar de "Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/3 8/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", waarin toelichting wordt gegeven bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/3 8/EG, namelijk de artikels In hoofdstuk 2.1.4 zet de Europese Commissie hierover de volgende richtsnoeren bij de interpretatie uiteen (eigen onderstreping)

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak⁴ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval ver geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.

Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

Bij een afwijzend besluit moeten alle materiële en procedurele waarborgen van de richtlijn in acht worden genomen. Het besluit moet schriftelijk worden gemotiveerd en openstaan voor beroep. "

Toegepast op de feiten in de aanvraag van verzoeker, kan enkel geconcludeerd worden dat de motiveringsplicht in casu geschonden is, samengenomen met het artikel 47/1 Vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker legde wel degelijk duidelijke bewijzen voor van het feit dat de Europese referentiepersoon hem al jaren volledig financieel ondersteunde in de zin van de Richtlijn, artikel 3 meer nog er ligt zoals de Commissie in haar mededelingen expliciteert een "attest van familie ten laste".

Verzoeker heeft namelijk volgende documenten voorgelegd:

1) Geldstorting de referentiepersoon naar verzoeker

Verzoeker heeft talrijke bewijzen van ten laste voorgelegd. Meer bepaald geldstorting 11/01/2007, 16/03/2007, 12/11/2007, 08/01/2008, 06/02/2008, 15/02/2008, 03/03/2008, 14/04/2008, 13/06/2008, 01/07/2008, 12/08/2015, 20/11/2015, 18/01/2016, 18/02/2016, 05/04/2016, 18/05/2016, 01/06/2016, 18/06/2016, 23/06/2016, 27/06/2016.

Deze geldstorting is zonder twijfel regelmatig en meer dan voldoende gelet op de overgemaakte bedragen om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud.

2) Attestation de charge de familie

3) Attestation Administrative dd. 22/07/2016

Dit document stipuleert dat verzoeker over geen enkele vorm van inkomsten beschikt(e) in heel de provincie waar hij woonachtig was.

4) Attestation de Parente

5) Attest gezinssamenstelling dd. 09/08/2017

6) Verklaring geen financiële steun OCMW referentiepersoon

7) Verklaring geen financiële steun verzoeker

8) Bestaansmiddelen en contract van de referentiepersoon om aan te tonen dat hij voldoende middelen heeft om te voorzien in het levens

9) Bewijs lidmaatschap socialistische mutualiteit

In dat geval mag het gastland niet weigeren het verblijfsrecht te erkennen minstens moeten de voorgelegde stukken in concreto beoordeeld worden. Dit gebeurde niet. Alle stukken worden van tafel geveegd door een vage verkeerde en onjuiste motivering.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht blijken door gedaagde geschonden; de beslissing laat verzoeker niet toe te begrijpen waarom zijn aanvraag tot verblijf mislukt is, gezien verzoeker wél de gevraagde bewijzen heeft voorgelegd dat zij aan de voorwaarden die de wet stelt voldoet.

Verwerende partij gaat in haar motivering onjuist, onredelijk en onzorgvuldig te werk.

De artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 werden geschonden. Het redelijkheidsbeginsel noch de materiële motiveringsplicht werden nageleefd.

De beslissing dient te worden vernietigd."

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° [...]"

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. "

Verzoeker meent dat hij het bewijs heeft voorgelegd van deel uitmaken van het gezin van zijn broer en van het ten laste zijn van hem, meer bepaald van het feit dat zijn broer hem al jaren volledig financieel ondersteunde en er ligt eveneens een "attest van familie ten laste" voor. De motivering zou getuigen van een ongeoorloofde uitbreiding van de voorwaarden van de "gezinsherenigingsrichtlijn". Hij meent dat hij met de meest passende middelen de feitelijke situatie van het ten laste zijn van de unieburger heeft aangetoond. De beslissing zou getuigen van een onevenwicht tussen de voorgelegde bewijsstukken en het dispositief. Vervolgens verwijst verzoeker naar de richtsnoeren van de Europese Commissie waarin wordt benadrukt dat de feitelijke situatie geval per geval moet beoordeeld worden en dat er geen voorwaarden zijn vastgesteld voor de minimumduur van de afhankelijkheid maar het wel om een echte

structurele afhankelijkheid moet gaan, waarvan het bewijs met elk passend middel kan worden geleverd. Verzoeker meent dat de voorgelegde stukken niet in concreto beoordeeld werden maar van tafel zijn geveegd door een vage verkeerde en onjuiste motivering.

De artikelen waarvan thans toepassing wordt gemaakt zijn geen omzetting van de gezinsherenigingsrichtlijn, maar wel van de Burgerschapsrichtlijn. Ervan uitgaande dat verzoeker doelt op de Burgerschapsrichtlijn legt hij niet uit waarom de motivering getuigt van een ongeoorloofde uitbreiding van de voorwaarden. De Raad kan zich vinden in de richtsnoeren van de Europese Commissie ook al zijn die niet in rechte afdwingbaar, toch zijn deze gezaghebbend. Verzoeker laat wederom na in concreto toe te lichten op welke wijze de motivering van de beslissing indruist tegen deze richtsnoeren. Hij kan in elk geval niet gevolgd worden in zijn standpunt dat de voorgelegde stukken niet in concreto zijn beoordeeld en licht niet toe waar de motivering vaag, verkeerd of onjuist is.

Wat betreft een "attestation administrative" van 22 juli 2016 waaruit zou blijken dat verzoeker over geen enkele vorm van inkomsten beschikt in de provincie waar hij woonachtig was, kan de Raad niet vaststellen dat verzoeker dit stuk heeft voorgelegd. Ten slotte wat betreft de geldstortingen stelt verzoeker dat die zonder twijfel regelmatig zijn en meer dan voldoende gelet op de overgemaakte bedragen om te kunnen voorzien in het levensonderhoud. Hiermee gaat verzoeker niet in op het motief dat deze stortingen dateren van na de aankomst van verzoeker in België. Waar verzoeker in zijn tweede middel stelde dat dit foutief is omdat hij België tussen 2013 en september 2016 zou verlaten hebben heeft de Raad reeds gezegd in de bespreking van het tweede middel dat hiervoor geen aanwijzing is te vinden in het administratief dossier, noch in het stuk twee gevoegd bij het verzoekschrift. Waar verzoeker van oordeel is in het tweede middel dat het land van herkomst niet mag worden geïnterpreteerd als dat dit niet België kan zijn, verwijst de Raad naar de uiteenzetting *supra*.

Op basis van het betoog van verzoeker kan de Raad niet aannemen dat de gemachtigde onjuist, onredelijk of onzorgvuldig te werk is gegaan. Tegelijk kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat hij de reden niet kan begrijpen die aan de basis ligt van de genomen beslissing. Een schending van de formele of materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Verzoeker licht niet toe in het derde middel waarom de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel zou schenden zodat dit onderdeel van het derde middel onontvankelijk is.

Het derde middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES